

La gira que Antònia Font ha fet d'encà que es va publicar *Lamparetes*, el seu disc més recent, arriba a la fi. Palma, Barcelona, Girona, Madrid, Osca, Benicàssim, Formentera, Maó, Castelló de la Plana, Tarragona o Sant Sebastià han estat algunes de les estacions d'un *tour* que n'ha incloses més d'una cinquantena. De concerts pendents, en resten dos de molt especials: el del 29 de desembre al Palau Sant Jordi de Barcelona i el que oferiran al teatre Calderón d'Alcoi el 19 de gener del 2012. Serà la primera actuació d'aquesta gira a les comarques més meridionals del País Valencià, i arribarà quan encara ressonen els aplaudiments que el grup va rebre el proppassat 17 de novembre a la sala Mirador de València. EL TEMPS va aprofitar aquella visita per a entrevistar Pau Debon, vocalista d'aquest grup mallorquí que s'ha entestat a trencar fronteres amb una música encomanadissa.

—Així com a *Taxi* (2004) va aconseguir una sonoritat sideral i a *Batiscafo Katiúscas* (2006), una de submarina, què cercàveu amb *Lamparetes*, el vostre darrer treball?

—En aquest cas, la temàtica té a veure amb mons i paisatges inexplorats. Si us hi fixau, tot el disc parla d'això, del progrés pel bé de la humanitat. Un progrés basat en quatre pioners que se'n van anar, tots sols, a descobrir nous mons. Tant la lletra com la música van per aquest camí. És un disc bastant més narratiu, amb molta d'imatge i molta de postal.

—En la línia d'*Alegria* (2002)?

—No ho diria. És en Joan Miquel [Oliver, lletrista i guitarra del grup], que va trobar una idea que més tard, entre tots cinc, vam desenvolupar. És una feina que demana temps, força laboriosa. I el resultat és diferent del d'*Alegria*.

—Quant temps vau trigar a fer-lo?

—Aquest ens va ocupar molt més que no uns altres. Hi vam esmerçar un any ben bo. *Alegria*, per contra, va ser rapidíssim: en dos mesos el teníem enllestit.

—Quan parleu entre vosaltres, sou capaços de convenir quin dels vostres set discos és el més redó?

—Quan publiqués un nou treball és perquè t'agrada en aquell moment concret i sempre penses que és el millor que has fet mai, però això és una qüestió personal que depèn del gust de cadascú. Sigui com sigui, n'hi ha que ara no els



BIEL SANTANDREU

## “Sentim que som una baula perduda”

Antònia Font tanca la seua gira més llarga després de l'èxit de 'Lamparetes', amb què han tornat a demostrar una gran capacitat de variar de registre i ampliar el públic. “Ens sentim uns estranys”, afirma Pau Debon, la veu del conjunt mallorquí. Un sentiment que ve de lluny i que explica ací.

Pau Debon, cantant d'Antònia Font, en primer terme; darrere seu, la resta de components del grup: Joan Miquel Oliver, Pere Manel Debon, Joan Roca i Jaume Manresa.



faríem i n'hi ha que encara avui et fan molta patxoca. A mi, per exemple, *Taxi* em sembla el més complet de tots set.

—Els productes de neteja i els aparells domèstics són els camps semàntics que predominen a *Lamparetes*. El lèxic sorgeix després d'una posada en comú? Feu una pluja d'idees conjunta per tal de subministrar-hi material?

—No. En Joan Miquel s'encarrega de tot plegat.

—No us en demana consell, doncs?

—Només a l'hora d'escollir la idea principal del disc. *Lamparetes* n'és una bona prova, per això: vam quedar a sopar i [Joan Miquel Oliver] ens va dir que havia pensat una cançó sobre en Clint Eastwood, a partir de la qual podíem elaborar un treball relacionat amb

els homes pioners, el progrés i els mons inexplorats. Ens va fer el pes, com no podia ser d'una altra manera. Hi confiam molt, sempre ens ha demostrat que ens explica les seves idees un cop ja hi ha fet un miler de voltes. I després de dir-nos-ho, encara n'hi fa un miler més. Mai no ens mostra res que abans no hagi rumiat molt, és un perfeccionista.

—“Calgary 88” potser grinyola una mica, al si de *Lamparetes*. Vau ensucrar-la volgutament?

—Durant la seva experiència en solitari, en Joan Miquel va fer “Sa núvia morta” [2007], una història molt ben contada i que va agradar a la gent. És per això que va decidir de canviar una mica l'estil i l'element narratiu. La sonoritat l'obsessiona: la sonoritat d'una paraula rere l'altra, formant una única frase. Poèticament, és més fàcil de sortir-se'n, però no ho és tant a l'hora d'aconseguir-ho en una cançó, com és lògic. En aquest sentit, se sentia entusiasmat amb “Calgary 88”: és una història d'amor molt ben contada i molt romàntica, molt *pel·liculera*, si voleu... Però és que tot aquest disc ho és molt, de *pel·liculer*! [Riu.]

—“Islas Baleares” és una cançó protesta *made in Antònia Font*?

—La intenció inicial no era aquesta, però, un cop repensat, el tema sempre s'encomana d'un cert esperit crític, és una cosa inevitable. Sobretot parlant del progrés, que va íntimament relacionat amb tot d'aspectes negatius. Sempre brolla aquest punt derrotista quan penses en el progrés, encara més vivint on vivim.

—El País Valencià us podria inspirar més temes d'aquesta mena. Al costat de les Illes, semblen dues vides paral·leles. No penseu fer-ne cap?

—[Riu.] Estaria bé, sí.

—Us considereu la baula perduda entre el boom del rock català i la nova onada de grups de moda? En realitat, vau nàixer al bell mig de tots dos moviments.

—És la primera vegada que em demanen això, i us ho agraeisc sincerament!

—...Hauríeu d'haver dit allò de “us agraeisc molt que em feu aquesta pregunta”...

—...[Riu.] Sí, perquè tothom ens demana si ens sentim els pioners de la nova fornada de grups en català, i no és el cas. Ni de bon tros! Ens sentim uns estranys. Ens sentíem uns *raros* quan vam néixer

i encara ens hi sentim ara. Quan vam començar, la gent es pensava que allò que fèiem era una marcianada, i dels grups actuals som els més veterans amb diferència. Sentim que som això mateix que heu dit: una baula perduda.

—La reacció del públic als vostres concerts és molt diferent, depenent d'on actueu? És igual actuar a Girona que a Maó o a Castelló de la Plana?

—No és ben bé igual, però la diferència tampoc no és gaire gran. Per sort, la gent que ve a veure'ns sap què s'hi trobarà, no són d'aquells que van a veure què hi ha i es mantenen expectants.

—De tota manera, la vostra procedència illenca us deu haver entrebancat el camí. Costa més de fer-se un lloc d'allà estant que no de Catalunya o el País Valencià.

—Viure en una illa significa una frontera important. Cada cop que ens desplaçam, les despeses són majors que no les d'uns altres grups: hem d'agafar un avió, dormir en un hotel... El pressupost és més alt que no el d'un grup de Barcelona, que el 90% de les vegades dormen a ca seva després de tocar. Enguany, gairebé cada cap de setmana l'hem passat a fora, cosa que comporta un cost i un desgast.

—Sembla que a la resta de l'estat espanyol la música en català ha guanyat bastant popularitat. És un mite fals o quelcom constatable?

—Sempre que hem tocat a fora ha estat una gran experiència. Ara i deu anys enrere, quan vam publicar *Alegria* i la reacció també fou molt bona. N'hi ha que no hi troben cap barrera i que ja els agrada allò que fem. Sigui com sigui, darrerament fa l'efecte que la música feta aquí entra cada cop més bé portes enfora.

—Serà una moda passatgera, com un dia –i salvant totes les distàncies– va ser-ho la Nova Cançó, o per contra és un símptoma de normalitat que romandrà en el temps? Hi ha hagut un canvi de mentalitat?

—Esper que d'aquí a vint anys, quan passi aquest tràfec de grups que han sorgit, el pas que hem fet ara no el fem cap enrere. Esper que d'aquí a poc ja no calgui que em feu aquesta pregunta, perquè seria el símptoma més evident de la normalitat de què parlau. Tant de bo això sigui possible.

Victor Maceda